

Nr 173.

Av herr **Lodenius**, om skärpning av straffbestämmelserna för olovlig jakt.

Trots de skärpningar i straffbestämmelserna för olovlig jakt, som infördes genom 1938 års jaktlagstiftning, har det visat sig svårt att på önskvärt sätt efterhålla det i vissa landsdelar grasserande tjuvskyttet. Särskilt skadliga verkningar har det olovliga jagandet haft på beståndet av ekonomiskt värdefullt villebråd, såsom älgar och rådjur. Vad älgarna angår, ha strävandena att i därför lämpade trakter upprätthålla en talrik stam nästan omöjliggjorts genom tjuvskytte.

För olovlig jakt är icke stadgat svårare straff än fängelse. Enligt min mening bör det övervägas att öppna möjlighet till ådömande av straffarbete i särskilt allvarliga fall. Härför talar icke minst den omständigheten, att olovlig jakt å ekonomiskt värdefullt villebråd står de typiska för-mögenhetsbrotten nära. Den brottslige har vinning av sin gärning och tillfogar jakträttsinnehavaren förlust.

Att svårare straff än fängelse icke kan ådömas medför också den praktiska olägenheten, att en person, som misstänkes för olaga jakt, endast i undantagsfall kan anhållas och häktas. Polismyndigheternas arbete med fall av olovlig jakt är härigenom försvårat, i glesbebyggda trakter nästan omöjliggjort. I denna del må hänvisas till JO:s ämbetsberättelse till årets riksdag s. 9—18 och 30—53.

En skärpning av straffbestämmelserna mot olovlig jakt i enlighet med vad här förordats kan lämpligen ske i enlighet med den i strafflagen och åtskilliga specialstraffrättsliga författningar tillämpade metoden att införa särskild straffskala för grova brott.

På grund av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag till sådan ändring av straffbestämmelserna för olovlig jakt, att straffarbete må kunna ådömas, där brottet är att anse som grovt.

Stockholm den 25 januari 1950.

Gunnar Lodenius.